

liniște este siguripsată, făcându-se din parte me cuvenita împărtaşare pentru datornica luare aminte de cătră isprăvnicile în a căror ținuturi să află cu lăcuința sirbi și bulgari. Iar a mai intra în mai departe cercetări formalnice socot că ar fi de prisos a mai da povod de neprielnice auziri, dacă din ace pe supt cumpăt luare aminte nu voi găsi pricini binecuvîntate de așa lucrări. Pentru care plecat ceru dezlegare Sfatului de trebuie să piazască.

I. Costache

Arh. St. Iași, Tr. 1764, op. 2 013, nr. 1364, f. 5 și 8.

V

Descriere întâmplărilor urmate la Ibrăila la 11, 12 și 13 iulie și 14 iulie 1841.

Un anume Milanovici, de nație sirb, șeful acestei Eterii care precit s-au luat știință au fost în slujba Prințului Miloș, de vreo 8 luni de zile s-au aflat pitrecînd în Ibrăila, trăind cu agiutorii unora și altora din compatrioții săi sirbi și bulgari, de la o vreme au început pe supt cumpăt a înrola oameni supt cuvînt ca să agiute pe frații lor bulgari și să-i izbăvescă de turci. Pe la 4 iulie, numit Milanovici, întovărășit cu alți doi, au fost venit cu asămîne scopos în Galați și văzînd că ocîrmuirea i-au sămțat, dosându-se au fugit irăși la Ibrăila unde, viniți la 11 iulie, deodată, cu 25 oameni înarmați, s-au tras la hanul lui Petre Boengiu de care înștiințîndu-se ocîrmuire au încungiurat Hanul cu 40 soldați. Atunci eteriștii au arătat că dacă nu li vor da slobozenie ei vor forsarisă pe acei militari, atunci și neguțătorii cerînd siguranția vieții și averii de la dregătoriu, au enestarisă că sau să să supue acești oameni sau să le dei drumul să să ducă, de vreme ce au făgăduit că de li vor da slobozanie nici un rău nu vor face tirgului. A doua zi, sâmbătă, dregătorii civili și militari în Ibrăila au hotărât că ei nu au mijloace de a-i supune și a-i împrășii prin arme și totodată rădicînd garda militară au tras-o la cazernă și i-au lăsat în voia lor. Atunce, șeful eteriștilor au început a aduna volintiri și a cumpăra arme, plătînd la toți pentru orice lua, prin agiutoriu a oareșcari Sichistoro, care de bună voie i-au dat neguțătorii de Ibrăila până la 1500 irlmlici, temându-se că din lipsa banilor să nu fie săliți a întrebuiința sălnice mijloace, și că rădicînd un steag roșu, pi față cu Sv. Gheorghii și pe de alta cu cruce, sâmbătă sara au făcut patrule prin târg, zăcînd că de vreme ce ocîrmuire au părăsăt târgul ei îl vor păzi și până duminică la 13 iulie au fost rădicat 4 stiağuri la 4 răsăpintii și până la 3 ciasuri după amiazăzi au adunat ca la 300 volintiri din care ca la 130 au fostu înarmați iar cielanți căte cu un cuțat numai. Iar după 7½ ceasuri după amiazăzi, numiți, după incredințare ce li s-au dat de unii din cetățeni și mai cu deosăbire de starostile consularilor austriece și rosienesc, că nu vor fi nici cum atinși ci să vor slobozi a trece Dunăre, potrivit cu cererea lor, în cărlaciul ce ei au tocmit, după ce șeful lor au ispoveduit și împărtaşit toți volintirii, făcîndu-le și cuvînt ca în creștin niciodată să nu întindă armă și că asupra însuși turcilor să nu o întrebuiințazi decăt cînd vor fi săliți, au porces cu a sa bandă din acel han ca să să scoboare la port unde să afla acel cărlacu, spre a să ambarcarisă împreună și cu 2 căruți posmagi, fiind întovărășit de o mulțami de norod carel acompariarisă această bandă de perierghie ca să privească ambarcarisărea lor. Agiungînd dar la cărlaciul și găsîndu-l fără cărmă, vâsle și catart, au vrut a mergi pe mal înainte ca să caute alt cărlaciul. Atunce, o parte, ca 120 soldați și 100 dorobași, ce era doșiți, supt comanda căpitanului Mano, au tras cu puștile asupra lor din care ar fi rănit cîțiva. Inșă ei n-au răspons deodată cu armele, socotind că s-ar fi făcut vreo greșală sau o formalita numai; dar văzînd că militarii au tras și de al 2 le, au început a împușca și ei care luptă au ținut până la miezul nopții, contenind și iarăș începînd în mai multe zastampiri.

Din numărul volintirilor au picat 7 morți și 17 răniți, iar din partea militarilor un unterofițaru care s-au răpezit și apucînd pe însuși șeful acestor eteriști de piept i-au și luat o gîntă ce o ave cu hîrtii și o lăduncă. Atunce, unul din volintiri l-au lovit pe numit unterofițar cu pușca în pîntice și au picat mort precum și doi soldați morți și unul rănit. Asămîne s-au rănit și vreo cîțiva din privitori. Iar de la miezul nopții au contenit cearta împrăștiindu-se în corăbiile aflătoare în port. A doua zi, în zor de zăo, s-au ocilit cu militari pe șeful lor care să găsă într-un hendic cu 30 de ai lui și căruce zăcîndu-i a să supune, însfirșit, văzînd că mulți din acei 30 lepădasă armele, rămîind numai cu 12, s-au închinat și el pe care să țane supt închisoare la cazernă.

Scoposul lor au fost să treacă la Măcin ca să poată revularisă megieștele sate acolo de bulgari. Au mai cuvîntat că aștepta 600 volintiri din Galați, 300 de la Bărlad, de la București și de la alte locuri.

Maior,

Scheleti

Ibidem, f. 6—7.